Jézus Urunk tanítása

2025. október 3.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és elzarándokoltatok, hogy egyek legyetek a mai nap ünnepében.

De köszöntöm mindazokat, akik ma is lélekben vannak jelen veletek.

A felajánlásban el vannak helyezve mindig a lélekben való testvérek, hogy érezzék, hogy visszavárjátok őket ide, Hozzám, magatokhoz, hogy többen legyetek.

A mai tanítás[1] felétek nem volt ismeretlen, hisz már az évek folyamán megadtam számotokra. Hisz ez arról szól, hogy sokan és sokan, különösképpen most a jelenben a külsőségekkel foglalkozva, nem pedig a lelkünk bensőjével, hogy hogyan és miképpen tudjuk kialakítani mindazt, ami bennünk van jelen. Mert a külsőség, amivel több időt töltötök el, a megjelenés. A kézmosás, az öltözködés – ez mind-mind csak a külsőt tükrözi számotokra. Ahogy ebben a tanításban is, ugye a beszédem során egy farizeus meghív, hogy étkezzek nála. Én ezt elfogadom, és megjelenek, és a megterített asztalnál foglaltam helyet. A farizeus ugye meglepődött azon, hogy étkezés előtt nem mostam kezet, csak oda ültem az asztalhoz.

Ugye, mivel foglalkozik?

Csak a külsővel, nem azzal, hogy valójában belül mi van jelen a lélekben, a szívben, ami a testet élteti, ami által megjelenhet a külsőség is. De a külsőség, az nincs meg a benső nélkül. Ennek a kettőnek együtt kell működni, és fel kell ismerni a kegyelmeket, az ajándékokat, amelyek felétek áradnak.

Mert ugye hogy folytatódik a tanítás?

Ti, farizeusok, figyeltek mindarra, ami körülvesz benneteket, mert a pohár és a tál külsejét megtisztítjátok ugyan, de nem nézitek, hogy mi van belül: Rablás? Gonoszság? Irigység? Kapzsiság? Féltékenység?

Igaz, hogy ebben a tanításrészben csak ez a kettő van benne most, ami ma volt nektek, hogy: a rablás és a kapzsiság féltékenysége, a gyűlölet-keltése?

De van ennek egy hosszabb változata, ahol jobban fel vannak sorolva mindezek, amelyek a pohár és a tál belsejében vannak jelen, vagyis a saját szívednél, lelkednél, itt, a bensődben. Mert kívülről azzal foglalkozol, amit látsz, amit megtapasztalsz, és ami által élhetsz.

[1] ti. Mk 7,1–7

Én, Jézus Krisztus Uratok éppen ezt mondtam e farizeusnak, hogy esztelen, ne csak a külsőséggel foglalkozzatok, hanem mindazzal, ami belül van. Mert a benső éned lévén működik a külsőd is, ami hozzád tartozik, ami által kialakítod az életedet. De ha a bensőt kiszorítod, és csak a külsőségében akarsz megmaradni, akkor hogyan akarsz előre haladni a felismerésben és az elfogadás részében?

Hisz ennek a tanításnak az is lehet a mondanivalója, hogy nemcsak azzal foglalkozzunk, amit a külső tud nyújtani számunkra, hanem inkább tekintsünk a bensőbe, ami megváltoztathatja mindazt, ami jelen van, és ami körülvesz benneteket, hogy a kegyelem szeretete áradjon reátok, és működjön rajtatok és bennetek. Mert itt, a befejező részét, ha nézed, hogy ugye esztelen a farizeus, aki csak a külsőségre tekintett, és nem törődik, hogy mi van jelen a romlásban, a rablásban, a gyűlöletben, az irigységben, a kapzsiságban, a féltékenységben és a gonoszságban. Mert ugye a gonoszság is jelen van a bensőkben, ami kivetítődik a külsőre a működés által. S ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok így szólok feléjük:

– Előbb osszátok meg mindazt, amitek van a rászorulók felé, hogy mind azután megtisztulhassatok, hogy tiszták lehessetek.

Most erre megint hogyan és miképpen próbáltok gondolkodni, hogy mit jelent számotokra, hogy mit kell megosztani a rászorultak felé?

A szeretetet, az örömet, a békét, a kegyelmet az eggyé válásban. Nem a gonoszságot, nem az irigységet, nem a kapzsiságot. Én most csak egy párat emeltem ki, mert azzal nem tudtok előre haladni. Azzal nem tudjátok megtapasztalni ennek a pár mondatos mai tanításnak, ami jelen van számotokra, hogy hogyan és miképpen változtasd meg az életed a benső által. Mert ha a benső rendben van, a lelked kiegyensúlyozott, ha tudod, hogy mit akarsz cselekedni, és hogyan, ha tudod, hogy mire vagy képes, és hogyan tudod megadni ezt mások felé, akkor ez már kivetítődik a külsődre is, és akkor nemcsak a külsőségben gondolkodtok, hanem egy kicsit többet figyeltek a bensőtökre, azokra a kegyelmekre, ajándékokra, amelyek megadatnak számotokra, hogy működhessen rajtatok, bennetek a mindennap jelenlétében, és ez a kegyelem vetíti rátok a külsőséget is. De a külsőségben is lehet változtatni, hogy hogyan és miképpen alakítom ki, hogyan fogadom el a felebarátot és a testvért, hogy csak a külsője alapján ítélem meg, vagy egy kicsit tovább tekintek, hogy a bensőjét is lássam a felismerésben és az elfogadásban, a működésben és a kegyelemben.

És hogy ha ezek mind-mind jelen vannak, akkor tudtok kiegyensúlyozottá válni a kegyelemmel, a szeretettel, az örömmel és a békével a mindennap jelenlétében.

A mai második tanítás[2] részetekre ismételten egy példabeszéd volt, amit ugye adtam tanítványaimnak és a nép sokaságának a jelenlétben. Az pedig

[2] ti. Lk 18,1–6

arról szól, hogy az állhatatos ima, hogy szüntelen imádkozzunk, és bele ne fáradjunk. Mert az Atya meghallgat az állhatatos imában, a szüntelen ima felajánlásában, és reátok tekint.

De hogy ezt hogyan kell értelmezni, itt a példabeszéd volt felétek és hozzátok, hogy jelen van egy bíró, aki a városban él, aki Istentől nem fél, embertől nem tart. Tehát milyen ember? Igazságtalan, és azt próbálja mindenki felé tükrözni, hogy ő senkitől sem fél, és nem tart, ő talán mindent megtehet a cselekvések révén. Éli ezt a kialakított életét ebben a városban. Jön egy özvegyasszony, aki szüntelenül tud imádkozni, hogy bele ne fáradjon az imáiba. De van neki egy kérése is, ezért oda megy ugye a bíróhoz, és így szól hozzája:

– Szolgáltass nekem igazságot az ellenfelemmel szemben.

Na, most a bíró mit tesz?

Először próbálja hárítani, vagyis nem foglalkozni vele, mert nem érzi ennek a súlyát. De az özvegyasszony ugye, aki állhatatosan imádkozik, és nem fárad el az imákban, ismételten ugye szól a bírónak. Ekkor már így gondolkozik magában, hogy: „Igaz, hogy Istentől nem félek, embertől nem tartok, de valahogy ettől az özvegyasszonytól mégis… Mégis úgy van, hogy terhemre van.”

De miért van neki terhére?

Mert érzi, hogy valamit cselekednie kell, nem szabad elfeledkezni, hogy igazságot kéne neki szolgáltatni. Ezért hogy magyarázza ki magát? Hogy: „Szolgáltatok neki igazságot, még mielőtt megharagszik, és nekem jön, és megver.”

És ki az, aki így gondolkozik?

Aki nem imádkozik, aki nem hisz az Atya segítségnyújtásában, hogy elfogadja az állhatatos imát, amelybe nem fáradunk bele, hanem megtesszük nap mint nap, mert éjjel és nappal Feléje és Hozzája fordulunk. És az Atya segítségünkre siet. Mert megadja számunkra azon segítségnyújtást, amire épp akkor a felajánló ima részében vágyakozunk, és várjuk, és az Atya azonnal jön segítségre, nem várakoztatja meg azokat, akik állhatatosan imádkoztak éjjel és nappal, hogy megkaphassák mindazt, amire szükségük van, és amire vágyakoznak.

Mert aki csak ideig-óráig imádkozik, és nem érzi az ima segítő erejét, az hogyan várja akkor, hogy a Mennyei Atya meghallgassa, és segítséget adjon számára, nem várakoztatja, hanem segítséget nyújt számára. Majd eljön, amikor hamarosan Ő is ítéletet fog az igazságosságban adni, mert elküldi, és eljön az Emberfia, csak kérdéses, hogy talál-e hitet a földön.

Ezekre nekünk kell adni a választ, hogy: „Élek-e úgy, hogy tudok szüntelenül imádkozni éjjel és nappal, és várni a meghallgató kegyelem által a segítségnyújtást, amire szükségem van?”

Mert ugye jön az Atya, nem hagyja el azokat, akik szüntelen imádkoznak, felajánlanak és kérnek, hanem türelemmel és szeretettel kíséri őket, hogy a segítségnyújtás meglegyen számukra a kegyelem ajándéka révén.

De ezeket a kegyelmeket, amelyek ajándékként áradnak felétek, nektek kell, kik engesztelők vagytok, kik imádkoztok, kik hisztek az ima erejében, fel kell ismernetek, és tudni kell elfogadni, és megerősödve eggyé válni, hogy az állhatatos ima jelen legyen számomra és számunkra.

És hogy ha ezek így vannak jelen a mindennapokban, akkor nem kell attól félnünk, hogy az Atya megvárakoztat, és nem nyújt számunkra segítséget a kegyelem szeretetével a mindennap működéséhez.

De ha valaki nem kéri önmaga számára a segítségnyújtást a felajánló ima részében, mert ő nem érzi az imának az erejét, nem kell ezért elítélni, és megharagudni rá, hanem imádkozni, felajánlani, hogy felismerje, hogy hogyan van jelen a felajánló ima, hogyan működik, és hogyan lehet ezzel haladni a mindennapokban, az élet-útpályánkon a kegyelem szeretete révén.

És hogy ha ezeket mind-mind meg tudjuk érteni, el tudjuk fogadni, és megpróbálunk e szerint cselekedni, akkor megérezzük, hogy nincs hiábavaló ima, mert minden ima eljut a rendeltetési helyre, ahova szíved szeretetével, jelenlétével és kegyelmével próbálod küldeni, és várni az ima erejének azon kegyelmi ajándékát, ami épp akkor feléd és hozzád tartozik. S akkor mondhatod azt: „Igen, Atyám, köszönöm, hogy meghallgatod imáimat, e szüntelen imát éjjel és nappal, de a tanítás révén szeretettel és türelemmel várom a kegyelmeket” – amelyek most lehet, hogy nem úgy van jelen szívedben, lelkedben, ahogy ennek kellene megjelenni. De soha nem késő megálljt parancsolni önmagadnak, elfogadni az ajándék kegyelmét, és megengedni, hogy működjön rajtad és benned a mindennap-jelenlét szeretetében.

És akkor érzed azt, hogy az Atya nem várakoztat meg, mert látja, hogy szüntelen imádkozol mindazért, amire szükség van a mai nap tanításában, a kegyelem működésének jelenlétében. És akkor, ha így élünk és cselekszünk a szüntelen való imával, amibe nem szeretnénk belefáradni, akkor valahol reménykedünk abban is, hogy ha majd eljön az Emberfia, akkor nem kérdésesen teszi fel, hogy egyáltalán lehet-e itt hit, hanem megtapasztalja a szeretet és a kegyelem által, hogy az állhatatos ima jelen van, és az állhatatos imával lehet megtalálni mindazokat, akiknek szükségük van a segítség-nyújtásra a szeretet kegyelme által, hogy ez a szüntelen ima az állhatatos imában működhessen velem, velünk, együtt a mindennap jelenlétének szeretetében.

S akkor ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom, amelyet felétek árasztok, hogy a Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse el szíveteket, lelketeket, hogy működjön rajtatok, bennetek, hogy a bensőtök fogadja el a külsőt, és próbáljon a benső a külsővel együtt működni e tanítás révén. És az állhatatos ima, amelybe nem szabad bele-

fáradni, ugyanúgy legyen jelen a mindennapokban, és akkor a Mennyei Atya nem várat benneteket, hanem siet segítségnyújtásában felétek és hozzátok.

Az Atya, a Fiú, a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse el szíveteket, lelketeket, hogy működjön rajtatok, bennetek, és a megvilágosodás kegyelme mutassa meg számotokra e tanítás mondanivalóját, hogy a külső nem működik a belső nélkül, tehát együtt kell működni, hogy az állhatatos ima, amelyet szüntelen imának is mondjuk, nem fáradhatunk bele, mert ez által akkor nem kapjuk meg az Atyától azokat a kegyelmeket, amelyre talán vágyakozva várakozunk, hogy részesülhessünk, szívünkbe zárhassuk, és működhessen rajtunk és bennünk.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Jézus Krisztus Urunk:

Ma többen várjátok, hogy a magyarsággal kapcsolatosan adok-e valami tájékoztatást.

Ehhez csak annyit mondok: Most, két hónappal ezelőtt adtam meg nektek a magyarsággal kapcsolatban, amikor ünnepeltétek a hónapban királyotok ünnepét, aki országát Édesanyámnak ajánlotta fel, hogy óvjon és védjen benneteket. azt, ha elolvassátok, érvényes e hónap ajándékaként is.